

HELMI MEDIA

DU ÄR KALLAD!

Anki Sandvik

Du är kallad!

© Anki Sandvik och Helmi Media Oy 2013

utgivare
HELMI MEDIA OY
PEARL MEDIA LTD
Kvarngatan 15
65100 VASA
Tel. +358 50 5431 431
www.helmimedia.com

tryckeri
KTMP Ykkös-Offset, Singsby, 2013

ISBN
978-952-5xxxxxxxx

INNEHÅLL

1. Du är kallad.....	4
2. En troende har flera kallelser.....	7
3. Kristi kropp – varje lem på rätt plats.....	10
4. Betydelsen av att leva i kallelsen.....	13
5. Mångfalden i Guds rike.....	14
6. Hur kan man veta sin kallelse.....	16
7. Av största betydelse i kallelsen.....	21
8. Ett föredöme – Timoteus.....	25
9. Kallelsen till lärjungarskap.....	27
10. Kallelsen till tjänstegåvorna.....	30
11. Belöning i evigheten.....	33
12. Avslutning.....	35

1. DU ÄR KALLAD!

Det finns en underbar sanning som gäller dig som troende – din Himmelske Fader har kallat dig med en helig kallelse och anförtrott dig ett uppdrag, som är unikt och specialdesignat. Kallelsen gäller alla troende, inte enbart dem som verkar i en heltidstjänst i Guds rike. Uppdraget innebär att Gud har gett dig ett förtroende men också ett stort ansvar. Ingen annan än du kan ta den plats som Herren avsett för dig. Detta kan kännas alltför stort, men den underbara nyheten är att Gud ger all den utrustning och hjälp du behöver för att utföra det som Han kallat dig till.

”Han har frälst oss och kallat oss med en helig kallelse, inte på grund av det vi har uträttat, utan i kraft av sitt beslut och sin nåd, som Han har gett oss i Kristus Jesus från evighet” (2 Tim 1:9).

Kallelsen är ett tema som väcker intresse hos de flesta troende och många undrar över sin personliga kallelse. Efter att ha kommit till tro på Herren Jesus väcks ofta en längtan att inte bara lära känna Honom utan också utföra den uppgift Han gett.

IBland kan man felaktigt ha den uppfattningen att enbart predikanter och andra med mer synlig tjänst har en specifik uppgift. Men sanningen är att Gud har en plan och ett uppdrag för alla. I Jer 29:11 kan vi läsa *”Jag vet vilka tankar jag har för er, säger Herren, nämligen fridens tankar och inte ofärdens för att ge er en framtid och ett hopp”* och i Ef 2:10: *”Ty Hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus, till goda gärningar, som Gud har förberett så vi skall vandra i dem”*.

Kallelsen innebär alltså att vi har fått ett uppdrag att utföra. Bibeln jämför uppdraget med ett lopp som vi har framför oss och som man kan både löpa uthålligt i (Hebr 12:1) och fullborda (2 Tim 4:7). När man läser detta väcks ofta en naturlig följdfråga: *”Vilket är mitt lopp och hur skall jag dels starta och dels fullborda loppet?”*

Det är viktigt att betona är att man väljer att gå på Herrens höga vägar istället för att välja något som känns attraktivt och intressant för stunden, men som inte är Guds A-plan. En viktig fråga som man kan ställa sig med jämna mellanrum är: *”Är jag i Guds plan – både när det gäller tid och*

plats. Eller behöver jag korrigera kursen?” Var och en är till största välsignelse i Guds rike när man väljer att stiga in i den uppgift Gud har valt. Man kan på kort sikt uppnå framgång och goda resultat även utanför Guds vilja, men både i det korta perspektivet och i det långa loppet finns det ingen bättre plats än i Guds perfekta vilja, även då man inte ser alla de resultat och all den frukt man önskar se. Ibland kan man vara omgiven av motgångar och till och med känna sig bortglömd av Gud, men det finns alltid en utväg ur alla svårigheter och Herren har lovat att aldrig lämna eller överge oss (Hebr 13:5).

Det finns tider och stunder i Guds plan, bland annat en förberedelsestid som är av allra största betydelse. Då förbereder Guds Ande oss för vad som komma skall, bland annat genom att pröva våra hjärtan (1 Tess 2:4) för att se vilka våra motiv är och var vi har vår uppmärksamhet. Utan denna förberedelsestid är vi inte mogna att stiga in i vår uppgift.

Kallelsen startar alltid med kallelsen in i Guds Rike. Om du inte är helt säker på att du är ett Guds barn, är din första kallelse att ta emot Jesus Kristus

som din frälsare och Herre. En bön, som du kan be för att komma in i Guds Rike, hittas på sista sidan.

2. EN TROENDE HAR FLERA KALLELSER

När Bibeln talar om kallelsen avses flera olika Områden i våra liv. Dessa är på inget sätt i konflikt med varandra, utan vi fungerar samtidigt i dessa kallelser.

Det första och det viktigaste är att vi är kallade till gemenskap med Herren. ”*Gud är trofast som har kallat er till gemenskap med sin Son Jesus Kristus, vår Herre*” (1 Kor 1:9). ”*Detta är evigt liv att de känner dig, den enda sanna Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus*” (Joh 17:3). Vi får aldrig bli så upptagna med att tjäna Gud att vi glömmet vår första och viktigaste kallelse. Herren längtar efter en nära och intim gemenskap med vart och ett av sina barn. Alla har samma värde inför Honom och inget barns gemenskap gläder honom mer än något annat barns gemenskap. Det finns inget som rör Hans hjärta mer än när vi som hans barn tar tid att söka Hans ansikte och umgås med vår Fader.

Vi är även kallade att vara konungar och präster (1 Peter 2:9). Detta handlar om tillbedjan och förbön. I tillbedjan kan vi uttrycka vår tacksamhet och i förbönen kan vi utöva vår andliga auktoritet i bön för andra – både enskilda personer och större sammanhang som nationer, folkgrupper och församlingar.

Vi är också kallade att bli mer lik Jesus, dvs tänka, tala och agera som Han gör. Detta blir en verklighet genom att förnya vårt sinne (Rom 12:2) och låta Guds Ande forma vårt inre samt att även tillåta den kärlek som är utgjuten i vårt innersta att flöda ut till andra (Rom 5:5). Bibeln talar om andlig mognad; att bli mer lik Jesus handlar om att växa upp från babystadiet där egot ofta har en stor plats till att bli andligt vuxen med större omsorg och ansvar för andra.

Ofta när man talar om kallelsen avses uppdraget och uppgiften i Guds rike. I Joh 17:4 ber Jesus för sig själv: *”Jag har förhärligat dig på jorden genom att fullborda det verk som du gett mig att utföra”*. Eftersom Jesus är vårt föredöme gäller även detta för oss, vi förhärligar Fadern genom att både på-

örja och slutföra vårt uppdrag. Detta kan vi också se i Joh 15:8 där Jesus säger: *”Min Fader förhärligas när ni bär rik frukt och blir mina lärjungar”*.

När det gäller uppdraget och uppgiften kan man dels se den troendes kallelse (försoningens tjänst), som är lika för alla (Matt 28:18-20, Mark 16:15-18, 2 Kor 5:18) och dels den mer specifika personliga kallelsen (1 Kor 3:5-8). Den troendes kallelse är att vara en lärjunge och utbreda Guds Rike var man än rör sig. Oberoende av den specifika kallelsen är vi alla kallade att vara delaktiga i missionsbefallningen. Missionsbefallningen *”Gå ut i hela världen och gör alla folk till lärjungar”* gäller inte bara avlägsna länder och folkstammar utan även de som bor i vår närhet eller som vi kommer i kontakt med på olika sätt. Vi kan bidra på olika sätt – genom att be, ge och gå. Allt i enlighet med de möjligheter vi har.

När Gud kallar till ett uppdrag ger Han också förmågan och utrustningen. Vår andel är att bejaka kallelsen och ta steg i den riktning Herren visar. Några är kallade till att tjäna på heltid inom en församling eller ett annat kristet arbete, men de flesta

är kallade att verka som troende i ett profant yrke eller inom hemmet. Gud behöver kristna inom alla samhällssektorer. Vi måste inse att man inte är mindre kallad av Gud om uppdraget huvudsakligen gäller utanför ett kristet sammanhang. Man gör betydligt större nytta om man fullföljer den uppgift Herren anförtrott ute i samhället än att man tar sig en församlingsuppgift, som man inte är kallad till. Oberoende av var man i huvudsak verkar är man kallad att vara en ljus i mörkret (Matt 5:14-16) och också aktivt delta i ett församlingsarbete.

3. KRISTI KROPP – VARJE LEM PÅ RÄTT PLATS

Bibeln talar om de troende som Kristi kropp (1 Kor 12:12-31). Kroppen fungerar bäst då alla lemmar är på rätt plats och gör sin givna del. Detta kan jämföras med den naturliga kroppen - om till exempel en njure försöker verka som öga då är det verkligen svårt att se. Och om hela kroppen skulle vara ett öga – hur kan man då höra? Enligt 1 Kor 12:18 har Gud placerat delarna i kroppen som Han velat och de osynliga delarna som vi anser som svagast är så mycket mer nödvändiga (1 Kor 12:22).

Detta motverkar en stolt attityd och exklusivitet hos de starkare delarna och en känsla av mindervärde och att inte behövas hos de svagare delarna.

Kroppen har många lemmar, men det är en kropp. Man kan inte överleva utanför kroppen – detta gäller både den fysiska kroppen och Kristi kropp. I den fysiska kroppen blir de delar, som inte används, svagare, detta kan till exempel märkas när en muskel inte brukas under en tid. Kroppen mår bra av aktivitet. I hjärnan frigörs endorfiner och dessa ger en känsla av välbehag. På samma sätt ger möjligheten att vara aktiv i Guds rike en känsla av välbehag och tillfredsställande.

Herrens vilja är att var och en accepterar sin plats med glädje och är en pålitlig förvaltare och tjänare i sitt specifika uppdrag (1 Kor 4:2). Jag har aldrig hört min tå säga: ”Jag skulle vilja vara en njure istället”, utan tån är fullt nöjd med sin givna position. Varje del i vår kropp klarar bäst den uppgift som den är skapad till. Om till exempel min njure skulle skriva på en dator så är resultatet betydligt sämre än om mina fingrar gör det. På samma sätt är det i Guds rike – det blir det bästa resultatet när man

gör det Gud kallat till. Det kan innebära att man ger utrymme åt den som är kallad till en uppgift istället för att man av egna ambitioner eller andra skäl biter sig fast i en uppgift. Ingen kroppsdel, till exempel örat, säger heller ”Oj vad jobbigt, nu måste jag igen ta emot ljudvågor”, utan det är naturligt att göra det man är skapad att göra. Jesus säger i Matt 11:30 att Hans ok är mildt och Hans börda är lätt. Så blir det när vi i Guds kraft utför det Han kallat oss till.

Vi behöver acceptera Guds mästerplan – Han vet bäst! Om vi är missnöjda så är det egentligen en form av uppror mot Gud. Gud ser en mångfald och Han har fogat samman kroppen som Han önskat. Ögat kan inte säga till handen: ”Jag behöver dig inte” utan det finns ett enormt samspel i kroppen. Om vi tror att vi klarar oss själva kommer stoltheten lätt smygande. Sann ödmjukhet erkänner behovet av andra. Den fysiska kroppen visar även omsorg, t.ex. om min fot är sjuk så kräver inte den andra foten att gå på långpromenad. Om jag drabbats av influensa bistår resten av kroppen genom att de vita blodkropparna angriper viruset och kroppen tar det lugnt för att påskynda helandeprocessen. Gud hatar all slags splittring. Detta sker i kroppen

t.ex. då cancerceller delar sig, tar över utrymme av andra och förstör andra celler. Några cellers verksamhet åstadkommer lidande för hela kroppen. På samma sätt är det om en lem hedras - då hedras hela kroppen. Man hör aldrig på en prisutdelning i samband med en tävling att en medalj ges till idrottarens ben eller armar, utan alltid till hela personen.

Kristus är huvudet (Ef 4:15) och utan huvud kan en kropp inte leva eller över huvudtaget fungera. Varje lem i kroppen är beroende av direktiv från huvudet – i den naturliga kroppen antingen via nervsystemet eller det hormonella systemet. På samma sätt är varje lem i Kristi kropp beroende av huvudet, Jesus Kristus.

4. BETYDELSEN AV ATT LEVA I KALLELSEN

Då troende kommer in i sin kallelse och är lydiga sin himmelska vision (Apg 26:19) har det konsekvenser inte bara för den enskilde troende utan för andra både i och utanför Kristi kropp. Människor blir hjälpta och den troende upplever en inre tillfredsställelse. Jesus säger i Joh 4:34: ”Min

mat är att göra Hans vilja som har sänt mig och att fullborda Hans verk". Mat fyller vårt innersta och ger välbehag. Utan mat blir man svag – både i det naturliga och i det andliga.

Visionen har en positiv effekt på motivationen. En person som är motiverad upplever tillvaron som mycket mer betydelsefull än en person som inte har blicken fäst på ett mål. Risken att hamna i andlig arbetslöshet med dess konsekvenser minskar då man har något inspirerande att leva för. En av konsekvenserna av andlig arbetslöshet är att man kan börja söka sin tillfredsställelse i något annat än Guds vilja och man kan lättare dras bort från det härliga livet i Jesu närhet och tjänst. I Ords 29:18 står det att *"utan uppenbarelsen (vision i en del översättningar) går folket vilse"*. Gud vill ge oss den tillfredsställelse som kommer av privilegiet att få tjäna Honom.

5. MÅNGFALDEN I GUDS RIKE

Som tidigare konstaterats är alla kallade. I Bibeln kan man se en enorm mångfald i vem och hur Gud kallar till olika uppdrag, när det gäller bakgrund, ålder och personlighet. Abraham var 75

år (1 Mos 12:4) när Gud kallade honom att flytta till ett annat land. Många 75-åringar anser att huvuduppgiften i livet redan är utförd, och tanken att för gott lämna sitt land eller på annat drastiskt sätt ändra kursen, kan kännas främmande. Men så länge vi är kvar på jorden kan vi tjäna Herren. I 1 Mos 29:17 kan vi läsa att Leas ögon var matta medan hennes syster Rakel var vacker. Begreppet "matta ögon" tolkas på olika sätt, men sannolikt hade Lea inte samma yttre skönhet som sin syster. Men Gud ser inte till det yttre när Han fördelar uppdragen, utan Han är intresserad av hjärtat (1 Sam 16:7).

Andra exempel på bibliska personer Gud har använt är Elia, som hade självmordstankar (1 Kon 19:4), Sackeus, som inte var omtyckt (Luk 19), Moses, som inte ville tala (2 Mos 4:10), Josef som hade problem med stolthet (1 Mos 37), Jona som inte ville lyda (Jona 1:3) och David som var en mördare (2 Sam 11). Dessa var personer med olika attitydproblem och svagheter, men Gud kunde använda dem. Om till exempel David står det att han var en man efter Guds hjärta (Apg 13:22). Gud söker inte perfekta människor utan dem som har ett

öppet hjärta och en villighet att låta sig förändras i enlighet med Herrens vilja.

Gud kallar både högutbildade och dem som inte har en utbildning. Han kallar introverta och blyga såväl som karismatiska och utåtriktade. Han kallar kristna i alla åldrar, ingen är för ung eller för gammal för att tjäna Herren. Gud väljar vem Han ger olika uppdrag. Både män och kvinnor är kallade av Herren. Exempel på kvinnor i Bibeln som tjänstgjorde som förkunnare är Priskilla (Apg 18:24-26) och Febe, som var diakon och ledare i församlingen (Rom 16:1-2). En av de första kristna martyrerna var Tekla, en kvinna som vunnit och döpt många människor för Guds rike.

6. HUR KAN MAN VETA SIN KALLELSE

Många troende ställer sig och andra frågan: ”Vad är jag kallad till?” Bibeln hjälper oss naturligtvis på den här punkten. Enligt Gal 1:15 finns kallelsen i oss redan innan vi föddes, men vi är inte alltid medvetna om den. I Fil 2:13 står det att Gud verkar i vår vilja och gärning så att Hans goda vilja skall ske. Det finns ofta en inre förviss-

ning, som aldrig lämnar oss, och man känner ofta en dragning åt det håll där kallelsen finns. I Ords 20:5 kan vi läsa ”*Planerna i en mans hjärta är som djupt vatten, en man med förstånd hämtar upp dem.*” Detta innebär att vi genom bön kan bli medvetna om vad som finns i vårt innersta.

En av de andliga ledarnas uppgifter är att hjälpa troende att hitta rätt, men också att ge utrymme för tillväxt och mognad. Ibland tar det tid innan det är dags att ta sig an ett uppdrag. I Gal 2:7 nämns att man insåg vad Paulus och Petrus var kallade till, dvs. uppdraget (nåden, smörjelsen) märks när någon verkar inom det område man är kallad till.

En profetia kan bekräfta något som finns i ens ande, men man bör vara noga att inte bygga sin kallelse enbart på profetiska tilltal. Ibland kan man plocka upp i anden vad Gud vill göra – men kanske genom någon annan. Profetia är till stor välsignelse, men vi bör vara noga med att profetian är i enlighet med Bibeln och att man rätt förstår budskapet. Profetior bärs fram av ofullkomliga människor, så även om det är Gud som talar kan en budbärare lägga till (avsiktligt eller oavsiktligt)

av sina egna tankar. Man bör aldrig låta enbart en profetia ligga till grund för kallelsen.

Gud kan visa uppdraget på många olika sätt – det viktigaste är den inre övertygelsen, som alltid bör vara i enlighet med Ordet. Nedan finns några frågor som man kan ställa sig:

- Vad är jag villig att göra för resten av mitt liv? *”Ty sina gåvor och sin kallelse kan Gud inte ångra”* (Rom 11:29).
- Vad är jag t.o.m villig att lägga ner mitt liv för (Luk 9:23-24, Luk14:28) – kanske ändra på kursen och förändra de omständigheter som jag känner mig manad till?
- Vad känner jag glädje och frid över att göra och en dragning till?
- Vad finns alltid där? Inte bara då och då, och det finns ett inre vittnesbörd av Guds Ande (Rom 8:14)
- Var finns en nåd, dvs en inre lätthet och ett flöde att göra något?

En kallelse startar oftast i det lilla och osynliga. Man kan jämföra detta med en befruktad äggcell

hos en gravid kvinna. I början är det osynligt för omvärlden och bara kvinnan känner till det lilla som håller på att växa fram i henne. Ett gott råd är att beskydda kallelsen genom att inte basunera ut den till alla. Tids nog visar det sig vad som andligt sett börjat gro och håller på att växa fram. Då Gud talade till mig om mitt uppdrag berättade jag det inte för någon. Under församlingens första missionsresa frågade min pastor om jag vill vittna på ett möte och han presenterade mig i enlighet med den kallelse Gud hade talat till mig om. Det var en härlig bekräftelse att jag hade uppfattat Guds tilltal på ett korrekt sätt.

Under graviditeten sker förändringar och den blivande modern lever i en tid av förberedelser. Dels börjar föräldrarna mer aktivt planera för barnets ankomst och dels sker förändringar i kvinnans kropp. Det är inte alltid lätt för henne, hon kan t.ex. uppleva illamående och svårigheter att röra sig lika smidigt som förr. Också andligt sett sker liknande förändringar, man går in i en viktig fas av förberedelse. Det andliga motståndet kan bli större än tidigare – vår fiende, satan, vill naturligtvis abortera det som håller på att växa fram.

Tidtabellen är viktig, en baby som föds i rätt tid är bäst rustad för att möta livet, medan en prematur är svag. På samma sätt är tidsschemat för kallelsen av största vikt. En prematur i anden är svag. Man bör hålla sig till Guds tidtabell, även om man ibland snabbt vill rusa in i något Gud visat. Det är också viktigt att komma ihåg att inte glömma fadern när babyn föds, för det händer ibland att man blir så upptagen av kallelsen att man glömmer det mest primära – gemenskapen med Fadern.

Ibland, speciellt under förberedelsetiden kan vi göra något som egentligen inte är vår huvudkallelse. Det är ofta en nyttig träningsperiod då Gud ansar och utrustar oss, bland annat med erfarenhet, för det som komma skall.

En väsentlig sak att lyfta fram är att kallelsen alltid handlar om Guds arbete, inte vårt eget ”.. om inte Herren bygger huset är arbetarnas möda förgäves..” (Ps 127:1). Bibeln säger i Joh 3:27 ”..*ingen människa kan ta emot något utan att det ges henne från himlen*”. Ingen kan själv välja sin kallelse. Herren väljer och vår del är att bejaka och ta steg i den riktning Han visar.

7. AV STÖRSTA BETYDELSE I KALLELSEN

Guds önskan är att allt Han planerat för dig går i fullbordan och du har framgång i din uppgift. Han vill både ditt bästa och de människornas bästa till vilka Han kallar dig. Kallelsen handlar alltid om att vara till välsignelse för människor och mest effektiv är man då man verkar både i sina gudagivna gåva och i den kärlek Gud lagt ner i ens hjärta.

Kallelsen kan jämföras med ett lopp, som man startar och löper i och avslutar efter att ha passerat mållinjen. En viktig faktor till att man fullbordar sitt lopp är att man är förberedd och vältränad för sin uppgift (1 Kor 9:25). Andra bidragande faktorer är den inre motivationen, att ha blicken fäst på målet men även uppmuntran och hejarop från åskådarna och andra idrottare. I långa lopp turas löparna ofta om att dra hela skaran och hjälper på detta sätt varandra att orka, för ett tävlingslopp kan innebära mjölksyra i musklerna, stundvis tvivel på att orka springa till mål och ibland en stor lust att stiga av banan.

När vi löper vårt lopp bör vi följa loppets regler: *“Och den som tävlar blir inte krönt med segerkransen, om han inte följer reglerna”* (2 Tim 2:5). Vilka regler och faktorer är då väsentliga i vår kallelse?

a) att allt det vi gör är genuint, för att Guds Ande har rört vid vårt innersta. Vi har ett starkt inre liv med Gud och utifrån detta tjänar vi både Gud och människor. Vi är också medvetna om att vi är till 100% accepterade och älskade i Kristus och tjänar inte för att bli mer accepterade eller uppskattade.

b) att vi har en djup överlåtelse till både Jesus och det Han ber oss göra. Vi är villiga och lydiga att utföra det uppdrag vi får oberoende av hur mycket resultat vi ser, vilka svårigheter vi möter eller hur synligt uppdraget är. Vi har ingen egen agenda och tanke på att vi gör en sak så länge vi själva får ut något av det, utan i djupet av våra hjärtan kan vi säga ”inte min vilja, utan din”. Jesus är Herre i våra liv.

c) att våra motiv och intentioner är av allra största betydelse. Ibland kan man göra rätt sak, men moti-

ven är fel. Man bör vara försiktig med att använda sin gudagivna gåva för själviska motiv, t.ex. för att få uppmärksamhet, berömmelse eller ekonomiska fördelar.

d) att vi är medvetna om faran att bli stolt då Gud använder oss i sin tjänst. Gud gillar ett ödmjukt hjärta (1 Petr 5:5-6). Ödmjukhet handlar om ett beroende till Gud och en villighet att ge Honom äran.

e) att vi strävar efter en hög ande, dvs Kristuslighet, då vi lever i enlighet med Guds Ord och den Helige Andes ledning. Detta innebär bland annat att vara trofast i det lilla, i någon annans tjänst och när det gäller ekonomi (Luk 16: 10-12). En sann karaktär utvecklas då man troget tjänar i det lilla och fördolda. Vi bör inte heller jämföra oss med andra för alla behövs och alla gåvor är givna av Gud.

f) att vi är villiga att leva i en förberedelsetid då vi blir rotade i Ordet och växer andligen. I Bibeln finns flera exempel på förberedelsetider: Jesus var 30 år innan Han påbörjade sin offentliga tjänst,

Paulus var flera år i öknen, då han fick uppenbarelser i Ordet, och David tränades för sin uppgift då han vaktade fåren. Det kan till och med vara farligt att bli insatt i en position utan att vara förberedd. I 1 Tim 3:6 skriver Paulus om en andlig ledare: *“Han skall inte var nyomvänd så att han blir högmodig..”*. Detta kan jämföras med hur farligt det kan vara för hjärtat att springa maraton med dålig kondition.

g) att vi är rotade i en församling, för det ger oss beskydd, styrka och möjlighet att bli utrustade. Ensam är man inte stark. Vi behöver andliga ledare som ger oss vishet och hjälper oss att hitta rätt. En församling är ett andligt hem där man kan växa genom att man får andlig mat men också genom möjligheten att tjäna och hjälpa till.

h) att vi inte vänder av från vår utstakade stig varken till vänster eller höger. Det berättas om evangelisten Billy Graham att många försökte få honom att göra andra saker i sin tjänst, t.ex. ställa upp i det amerikanska presidentvalet eller ha en annan inriktning än evangelistens tjänst. Men han visste sin kallelse och var lydig och få andra har vunnit

lika många människor för Guds rike som Graham. Bibeln uppmanar oss: *“Var desto ivrigare, mina bröder, att göra er kallelse och utkorelse fast. Gör ni det skall ni aldrig någonsin snubbla eller falla”* (2 Petr 1:10).

8. ETT FÖREDÖME – TIMOTEUS

I Bibeln finns en mångfald av både goda och mindre goda exempel. Ett gott föredöme är Timoteus, en av Paulus närmaste medarbetare. I Fil 2:20-22 skriver Paulus : *“Jag har ingen som han, ingen som så uppriktigt kommer att ha omsorg om er. Alla söker de sitt, inte Jesu Kristi sak. Men ni vet att han har hållit provet. Som en son vid sin fars sida har han stått tillsammans med mig i arbetet för evangeliet.”*

Paulus framhåller att Timoteus hade omsorg om andra utifrån ett rent hjärta utan dolda motiv. Ur detta hjärta kunde Guds villkorlösa kärlek flöda fram (1 Tim 1:5). Ett uppriktigt och rent hjärta är dyrbart inför Gud. Gud prövar våra hjärtan i syfte att vi kan förändras och bli mer lika Jesus. *“Eftersom Gud har ansett oss värdiga att anförtros evangeliet talar vi som vi gör, inte för att vara människor*

till lags utan för att behaga Gud, som prövar våra hjärtan” (1 Tess 2:4). Timoteus uppmanas av Paulus att bestå provet inför Gud (2 Tim 2:15) och som vi kan läsa ovan i Fil 2:22 hade han också bestått provet. Vi är kallade efter Guds rådslut, men valet att bli ett kärl till hedersamt bruk (2 Tim 2:21) och leva värdigt sin kallelse (Ef 4:1) är vårt.

I breven till Timoteus uppmanar Paulus sin medarbetare att vara ett föredöme i Gudsfruktan och förnöjsamhet (1 Tim 6:6). Förnöjsamhet är att ha en tacksam attityd i livets olika situationer (1 Tess 5:18) och att ha den inre starka övertygelsen att i Honom som ger kraft förmår man allt (Fil 4:13). Paulus betonar även att vi skall visa respekt för både Gud och människor. Vi lever i ett samhälle där respekten har minskat och därför är det av största betydelse att vi som troende visar respekt. Grundläggande handlar det om hjärtats attityd. Gud uppskattar när vi respekterar våra föräldrar, äldre personer, ledare, medarbetare, anställda och alla andra medmänniskor.

Herren kallade Timoteus, precis som alla andra, med en helig kallelse (2 Tim 1:9). Paulus uppmanade Timoteus att bevara och uppliva det Gud

hade gett (1 Tim 6:20, 2 Tim 1:6). Samma uppmaning gäller varje kristen. Timoteus blev inte lovad ett enkelt och bekvämt liv, men blev påmind om att han hade fått kraftens, kärlekens och självbehärsknings Ande (2 Tim 1:7), så att han kunde bära sitt lidande efter den kraft som Gud ger och att han av Herren skulle få insikt i allt (2 Tim 2: 7). Samma löften gäller även oss.

9. KALLELSEN TILL LÄRJUNGASKAP

Varje kristen är kallad att vara en lärjunge. En lärjunge tar både emot sin lärares undervisning och är en Ordets görare (Matt 7:24-29, Jak 1:22). Jesus säger *“Om ni förblir i mitt ord är ni verkligen mina lärjungar”* (Joh 8:31). Ordet blir till norm för lärjungens tro och liv och man förmedlar Ordet vidare till andra. Det handlar om en livsstil; om att ta emot, själv förändras och ge vidare.

En lärjunge lyssnar på lärjungavis (Jes 50:4), med ett öppet och mjukt hjärta och en villighet att förändras. En lärjunges hjärta är god jord där Ordet kan bära frukt. En lärjunge har en tjänarattityd och är som sin mästare som kom för att tjäna och inte för att bli be-

tjänad (Matt 20:28). En lärjunge växer i mognad och ansvar efter att ha börjat tjäna i det lilla.

I Luk 14:25-28 läser vi att stora skaror följer Jesus. I den stora skaran kan man vara en anonym kristen och få ta del av härliga under och mirakler, men ändå hålla ett visst avstånd till Jesus. En lärjunge kommer nära mästaren och blir mer exponerad. En lärjunge är villig att betala priset för att följa Jesus till 100%. *“Den som inte bär sitt kors och följer mig kan inte vara min lärjunge”* (Luk 14:27). I Joh 6:60-66 lämnade många lärjungar Jesus, men Petrus sade *”till vem skulle vi gå...”* En lärjunge är villig att försaka. Jesus säger i Luk 14:33 *“På samma sätt kan ingen av er vara min lärjunge, om han inte avstår från allt han äger”*. Detta handlar inte om att man inte skulle få äga saker, utan om hjärtats attityd att man är villig att avstå om Jesus så önskar. Allt Gud gör i våra liv är för vårt och andra människors bästa.

En lärjunge har gemenskap med andra lärjungar han inte själv valt. I Joh 13:35 säger Jesus *“Om ni har kärlek till varandra skall alla förstå att ni är mina lärjungar”*. Detta är möjligt genom den kärlek Guds Ande utgjutit i våra hjärtan (Rom 5:5).

En lärjunge blir tränad för att i sin tur träna andra. Lärjungens tjänstebeskrivning hittas i Missionsbefallningen: *“Jag har fått all makt i himmelen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar. Döp dem i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn och lär dem att hålla allt jag befallt er. Och se jag är med er alla dagar intill tidens slut”* (Matt 28:18-20).

En lärjunge, som tränas av sin mästare kan uppleva svett och tårar, men han har också många privilegier. Jesus undervisade i liknelser och när Han blev ensam med lärjungarna kunde de fråga och få svar att förstå liknelserna (Mark 4:10, Mark 10:10). I Luk 6:13-16 valde Jesus ut 12 apostlar från lärjungaskaran, inte från folkskaran. Lärjungarna satt på första parkett när Jesus gjorde under och de fick se honom på nära håll dag efter dag. Det var lärjungarnas fötter Jesus tvättade (Joh 13:5). Jesus åt sin sista måltid med lärjungarna och inte den stora skaran (Luk 22:11). Det var lärjungarna som Jesus uppenbarade sig för efter uppståndelsen från det döda. Det kan vara bekvämare att endast tillhöra den stora skaran, men livet blir så mycket mer spännande då man är en Jesu lärjunge.

10. KALLELSEN TILL TJÄNSTEGÅVORNA

Herren kallar några till de sk. femfaldiga tjänsterna. *”Och Han gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister, och andra till herdar och lärare. De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp”* (Ef 4:11-12). Här kan vi se dels att de heliga, dvs. alla troende, har en tjänst och dels att en del är kallade till uppgiften att utrusta andra. Gud väljer vem Han kallar till olika uppgifter, det är inte upp till en människa att välja tjänst.

De som är kallade till tjänstegåvorna har ett stort ansvar eftersom de ofta påverkar många andra både genom sin undervisning och sitt liv. Som tidigare konstaterats bör man gå genom en förberedelseperiod så att man är mogen att rätt använda förtroendet och den andliga auktoritet som följer med tjänsten. Det är alltid tragiskt när en predikant medvetet väljer att leva i motstridighet mot Guds Ord, för detta kan ha långtgående och djupa konsekvenser. En predikant bör naturligtvis vara noga med sin förkunnelse så att den alltid är i enlighet med Bibeln.

En predikant har en smörjelse för förkunnelse på sitt liv, vilket andra lägger märke till (Gal 2:7). Några karaktäristiska drag för de olika tjänstegåvorna är:

a) Aposteln är en som är sänd (apostolos på grekiska). Aposteln fungerar vanligtvis i en eller flera andra tjänstegåvor och har ofta ett internationellt eller nationellt arbete. Aposteln startar och lägger grunden för församlingar och kan därefter insätta andligt ledarskap. I en apostels tjänst förekommer tecken, under och kraftgärningar (2 Kor 12:12). I Bibeln hittar vi flera exempel, bl.a. aposteln Paulus.

b) Profeten predikar ofta under gudomlig inspiration. Han har ofta en skärpa och kan peka på synd och orättfärdighet med syfte att få människor att vända om och ge sina liv till hundra procent åt Herren. Syner och uppenbarelser är vanliga. Man bör skilja på profetens tjänst och en profetisk smörjelse. Alla kan profetera, men profetens tjänst hör till de femfaldiga tjänsterna. Musik kan ha stor betydelse då profeten betjänar. Exempel på profeter i Bibeln är Agabus (Apg 21:10).

c) Evangelisten är den som oftast når längst ut och älskar att vara bland ofrälsta. Naturligtvis kan en evangelist även utrusta och inspirera troende. Predikan är ofta enkel och handlar om kärnan i evangeliet – vad Jesus gjorde på korset och hur man kan bli född på nytt. Helandets nådegåvor, kraftgärningens gåva och kunskapens ord följer ofta evangelistens tjänst. I Bibeln hittar vi evangelisten Filippus (Apg 21:8).

d) Pastorn är herden som har omsorg om fåren. Oftast är det fråga om en lokal kallelse, men naturligtvis kan pastorn betjäna på andra ställen. Vanligtvis predikar och undervisar pastorn mångsidigt för att ge mångsidig mat till fåren. Han beskyddar sina får i anden och visar på vägen som församlingen skall vandra. Han har fått en vision för den lokala församlingen och både inspirerar och delegerar så att församlingen blir en plats där olika gåvor kan verka. Exempel i Bibeln på en pastor är Jakob (Apg 15). Ordet herde används inte här, men man uppfattar honom som församlingens ledare och herde.

e) Läraren har ofta djup uppenbarelse och undervisar systematiskt och strukturerat. Åhörarna kan

känna en andlig ”mättnad” och få klarhet och uppenbarelse i Ordet. Exempel i Bibeln på en lärare är Barnabas (Apg 13:1).

Predikanter kan verka i flera tjänster och gränsen är inte alltid helt tydlig. Tjänsterna kompletterar varandra och alla behövs. Kallelsen att vara predikant medför ett större ansvar, men är inte dyrbarare än andra uppdrag i Guds ögon.

11. BELÖNING I EVIGHETEN

En dag i evigheten skall troende komma inför Kristi domstol för att göra räkenskap för hur man använt det som Gud har anförtrott och vilka motiv man haft i tjänsten för Herren (2 Kor 5:10). Detta för att få belöning för arbetet (1 Kor 3:8). Vi tjänar inte Herren för att få belöningen, utan vår tjänst baserar sig på vad Jesus gjort för oss och på vårt gensvar till Honom. Vi är belönade tack vare Hans generositet. Men vad kommer vi att kunna svara när vi står inför Herren Jesus och Han frågar: ”Följde du Min plan för ditt liv eller din egen plan?”

I Matt 25:14-29 anförts tre tjänare olika mängder talenter (gåvor). När två av tjänarna redovisar vad de gjort med sina gåvor, oberoende av antal talenter, får de exakt samma respons: *"Bra, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje"*, medan den tredje tjänaren som valt att gömma undan sin talent inte får samma positiva respons. Gud belönar trofasthet och lydnad, inte mängden frukt. Större tjänster har bara större ansvar.

I 1 Kor 3:9-15 skriver Paulus om att vi i Guds nåd bygger på Guds byggnad, men att vårt arbete belönas beroende på hur vi byggt. Guld, silver och dyrbara stenar representerar det som har evighetsvärde och när vi byggt på rätt plats på huset, medan trä, hö och halm representerar det som är vårt eget och inte kommer att bestå. Vår frälsning bygger naturligtvis på vad Jesus gjort och påverkas inte av vår tjänst för honom.

12. AVSLUTNING

Sammanfattningsvis kan ännu en gång framhållas att du är lika mycket kallad av Gud som vilken annan kristen som helst. Du behövs för att Gud skall kunna fullborda allt det Han planerat. Han vill att du skall ha framgång i din uppgift och vara till stor välsignelse för många andra. Den största framgången du kan ha är att vara i Guds Aplan för ditt liv och en dag kunna säga som Paulus: *"Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans i förvar åt mig. Den skall Herren, den rättfärdige domaren ge åt mig på den dagen, och inte bara åt mig utan åt alla som älskar Hans återkomst"* (2 Tim 4:7-8).

FRÄLSNINGSBÖN

Himmelske Fader, ditt Ord säger att om man i hjärtat tror att Gud uppväckte Jesus från de döda och bekänner Jesus vara Herre så blir man frälst (Rom 10:9-10).

Jag vänder mig nu bort från mina egna vägar och inbjuder dig, Jesus, att komma in i mitt hjärta. Jag bekänner dig som min Frälsare och Herre. Tack för att jag nu blir ett Guds barn. Tack Herre Jesus!

Beställ tidningen MissionsVisionen gratis:

ETAL - EVANGELIUM TILL ALLA LÄNDER

Kvarngatan 15

65100 VASA

044 017 6000

info@ekm.nu

www.ekm.nu

Mera att läsa och lyssna:

HELMI MEDIA AB

Kvarngatan 15

65100 VASA

050 5431 431

tilaus@helmimedia.com

www.helmimedia.com